

[Nina Andersen.]

reklame i radioen, for derefter at fortsætte med, at hvis det private erhvervsliv ville drive radiofoni på reklame, ja, så måtte dette jo være det private erhvervslivs egen sag. Men jeg tror ikke på, at det ville blive det private erhvervslivs egen sag. Man har jo set fra andre lande, hvordan den linje, som lægges i en reklameradio, uundgåeligt får virkning også på den officielle radio og ikke ved en højnelse af udsendelsernes kvalitet, således som det ærede medlem synes at mene det, men tværtimod ved en — jeg brugte i går udtrykket popularisering af udsendelserne. Jeg tror ikke på, at det vil være heldigt på nogen måde.

Endelig fremsatte det ærede medlem hr. Helge Larsen ønsker om, at man sikrede, at visse kulturkredse blev repræsenteret i radiatorådet, fremfor at der skulle være en indstillingsret for lytterorganisationerne. Jeg synes jo, at man udmærket kunne have en indstillingsret for lytterorganisationerne, selv om man forsøgte en sikring af visse kulturkredses repræsentation, men jeg spørger mig selv: hvor er det, at disse kulturkredse har den største interesse i at blive repræsenteret? Det er mindre i radiatorådet end i programudvalget, fordi det er igennem programudvalget, kulturlivet kan ønske sin indflydelse virkeliggjort. Med den mulighed for udnævnelse af konsulenter og med den linje, der har været fulgt ved udnævnelsen af konsulenter, synes det mig, at de pågældende kulturkredse vil kunne få deres interesser tilgodeset, og programudvalget vil efter min opfattelse være det sted, hvor det vil være heldigst at anbringe kulturrepræsentanterne, og hvor de med størst indflydelse vil kunne gøre et arbejde.

Lad mig sluttelig sige, at jeg deler den højtærede undervisningsministers opfattelse af, at det forløb, som førstebehandlingen fik, giver gode muligheder for et udvalgsarbejde, gennem hvilket man når frem til enighed om det fremsatte lovforslags hovedprincipper og derved når frem til den ændring af radiolovgivningen, som synes i øjeblikket at være særdeles påkrævet.

Hartling: Jeg kan takke den højtærede undervisningsminister for hans udtalelser, og jeg synes egentlig, at det er lidt forunderligt, at vi ikke måtte høre dem i går.

I det hele taget er det vel en lille smule uheldigt, at man deler debatten i to dele, det giver ligesom ringere kår for en rigtig debat.

Det problem, som har optaget diskussionen mest, har jo været spørgsmålet om radio-monopolet, og man kan altså konstatere, at socialdemokratiet, det kommunistiske parti, det radikale venstre og retsforbundet vil fastholde statsmonopolet.

Det ærede medlem fru Nina Andersen anførte for monolet et par argumenter, som jeg ikke synes er i besiddelse af nogen stor styrke. Det ene argument var en varmhjertet tale for den lokale presse. De varme ord om den lokale presse vil jeg gerne underskrive. Jeg kan dog ikke se, at det har noget med sagen at gøre, for hvis den lokale presse er i vanskeligheder, skyldes det jo nok i øjeblikket andre aktuelle forhold end just radioen eller eventuelt private sendere, og derfor kunne man med rette sige, at disse vanskeligheder dog netop er opstået, medens vi havde et statsmonopol, så det er ikke så nemt at se, at det har noget med sagen at gøre.

Det andet argument var måske underligere. Det drejede sig om, at de kunstnere, der skulle optræde i radioen, muligvis kunne forlange højere lønninger, hvis der opstod en konkurrerende radio. Jeg synes nok, det er en ejendommelig argumentation, som kunstnerne nok skal vide at værdsætte, at statsmonopolet altså bl. a. skal bruges til at holde lønningerne nede, eller at man i hvert tilfælde ikke vil af med statsmonopolet af frygt for, at kunstnerne skulle kunne opnå højere løn.

Det ærede medlem hr. Niels Andersen var også for statsmonopolet, ikke just i nogen voldsom samklang med retsforbundets tidligere tanker på dette område. Jeg ved ikke, om det er ufornuddent at minde det ærede medlem om, at retsforbundet i oktober 1927 fremsatte et selvstændigt forslag og genfremsatte det i december 1928, som alene gik ud på, at man ville have fri næring på radioområdet. Det er ikke blot sket i disse tilbageliggende tider, men også i nyere tid, f. eks. har det tidligere medlem af tinget hr. Tholstrup i april 1949 holdt en varm tale for, at vi skulle have fri adgang til radiospredning, og statsradiofonien skulle ikke have eneret. Men